

то знай, ръцете ти не са тъй бързи,
като крехката ми.

/Излиза./

ХЕРМИЯ. -

Смутена съм,

не знам какво да кажа вече.

/Излиза./

ОБЕРОН. -

На твоята палавост се туй дължи;
или неволно правиш грешки ти -
или нарочно вършиш лудории.

ПЪК. -

Аз сбърках, сбърках, царю мой, -
нали ми каза, че младежа
по облеклото ще позная?
~~Неволна~~ ^{Неволна} беше моята грешка -
все пак атинянин поръсих,
и не скърбя, че се излъгах -
излезе свадата чудесно.

ОБЕРОН. -

Но двамата съперници сега
избират място за двубоя -
затуй ^и нощта да падне бързо тук,
и в ^и шрак да се обвият небесата!
И двамата така да се изгубят
сред тъмната гора, че да не могат
един до други да се доближат.
С гласът си на Лизандра подражавай -
и едно над Деметрия се смей!
Срещу Лизандра укори подхвърляй,
като Деметрия! - Така един
от другото далече запази,
додето временната смърт
на нашата земя - сънят -
нечакано, с крилата си на прилеп